

מרפסה דואן וברנו מלו ב"אורפיאוס הכושי" במקום ברק מצאוס — אגן מידי ארוסה קנאית

פיוט, עוברת בהם מדור לדור.
סרטים

בלט למצלמה ולתייר

הבזרינה בירה הרבש (הוד, תל אביב; בריטניה/ספרד) הוא באלט למצלמה ולגלילי צלוליד. הפרימצלמה מתרת על פני גבעות אנדלוויה, קופצת ממדריד לגרניה, מטרקליני אלהמברה אל תמונות אלגוריק, או בפונדק כפרי, כשלילי הצלוליד מלחם אותה במחול של צבעים בהירים ונופים מר-היבים. גם מבלי לדעת מי הוא המלחין והמחבר של באלט זה — אפשר לקבוע כמעט בבירור שהוא אינו יכול להיות אחר מאשר לשכת התיירות הספרדית.

יש בסרט כל מה שלשכת תיירות ממלכתית איוזו שהיא עשויה לחשוב שימשוך ליבם של תיירים. ולודמילה צרינה, בתור תיירת המבלה את ירח הדבש שלה בספרד בחברת בעלה, נשיא אגודת מגדלי בקר אוסטרלים, עושה הכל כדי להראות שלשכת התיירות הצליחה לשכנע אותה.

בסיריה בנופים הלוקחים מגליוות-ברכה של הקרן הקיימת, היא פוגשת גם באנ-טוניו, מגדולי רקדני ספרד. ועוד בטרם הסי-פיקה להיות אשה כראוי לבעלה, וכבר היא נקרעת בין חובתה לבעלה לבין האהבה ל-באלט. צרינה בעלת הגיורה הפנטסטית, אך החסרה כל מושג-הוא במשחק, מתלבטת ארוכות אם לרקוד לצידו של אנטוניו של לחלילו של בעלה. התוצאה — קדחת, במו-בן הרפואי של המלה.

מה שמציל את הסרט הם שני קטעי באלט, ספרדי דרמתי, לפי מוסיקה של דה-פאלה, בכוריאוגרפיה של אנטוניו. הם אינם מל-היבים במיוחד למרות ההשקעה הגדולה ש-הושקעה בהם, אך הם מספקים לפחות את ההצדקה לשמו של הסרט.

תדרוך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ, אשר העולם הזה ממליץ לראותם:
● **גורלו של אדם** (צפון, תל-אביב). אפופיאוס שרלו של אדם פשוט במלחמה. סרגי בנירצ'יק מביים ומשחק את סיפורו הנוגע ללב של מיכאל שלוחוב.

● **סיפוריה של נזירה** (ארמון-דוד, תל-אביב). הנשמות החיות מאחורי גולגולת המתות של הנזירות. אודרי הפבורן נכנסת למנזר כמאמינה, יוצאת ככופרת למחצה.

● **אגם הכרבורים** (גת, תל-אביב). רק לחובבי בלט. המובחר ביצירות הבלט הקלאסי, פרי יצירתו של צ'יקובסקי, בבי-צוע להקת הבולשוי תיאטר הרוסי, הנח-שבת לטובה שבמבצעי בלט זה.

סרט שחובה לראות:
● **הירשימה אהובתי** (פאר, תל-אביב). הנפלא בסרטי דורנו. אלן רנה מחזיר את שיטת ז'אנר-התודעה לקולנוע, מציג אפיוודת-אהבה בת-יום בין אוריכל יאנו לשחקנית בת-פתייה, על רקע זמעות הירשימה ואהבתה האסורה של הצרפתייה ל-חייל גרמני. משחק מקסים של עמנו-אלה ריבה.

אהבה בחדר. באמצעות מתורגמנית, מורתה לשעבר בבית-הספר לחרשים-אלמים, סיפרה ברטה השבוע בבית המשפט את קו-רותיו של הטילול:

"רציתי ללכת לרחוב 34 לראות את התנויות היפות שם, אבל הוא אמר שרחוב 14 יותר מעניין. הלכנו רחוק ברגל וכשהגיעה שעה ארבע רציתי לשבת בבית-קפה. הייתי עייפה מאד. פתאום הוא הצביע על בית ואמר פה יש בית-קפה שקט. עלינו במדרגות. היה שם חושך ואינני רואה טוב. באותו בית הייתה קופה והוא שילם. שאלתי איפה בית הקפה והוא אמר שאחכה. הוא הרביל אותי בפרוד-דור, הכניס אותי לחדר וסגר על מפתח.

"כשהוא היה איתי בחדר אני ישבתי ו-בכיתי. הייתי מרוגזת ונרגשת. הוא ליטף אותי, קרע את שמלתי. הייתה אז בחדר אהבה. אחר כך אמר מהר ללכת הביתה. הייתי עצבנית והוא אמר לא יפה, אנשים ברחוב לא צריכים לראות. בעשר בערב הוא ליווה אותי הביתה. כעבור שבועיים הרגשתי כאבי בטן. ידעתי בעצמי שאני בהריון. הדוד שאל אותי מי ואמרת. הדוד הביא רופא שנתן לי זריקות. כתבתי לו שיבוא אבל הוא בא רק אחרי שהדוד כתב לו.

"הוא אמר בנוכחותי שהוא אשם. הדוד הציע שאסע לגרמניה לעשות הפלה והוא אמר שאגיד לאבי שלא הוא, הזמין כרטיס אחר, והלך. למחרת, הדוד הזמין כרטיס באוירון. בגרמניה לא נעשתה הפלה. אין רשות. פגשתי אותו אחר-כך בתל-אביב."

קרב על ההוכחה. בשלב זה ביקש עורך-הדיון, שמונה על-ידי אביה של ברטה, למנוע ממנה את הסבל שבמסירת העדות ולחקור במקום זה ואלך את אביה. האב לא נחקר. המשך המשפט נדחה.

את טענותיו ריכז אביה של ברטה, ש-הגיש את התביעה בשמה, ב-13 טעפיו של כתב-התביעה. לדבריו אין ספק שהנתבע הוא אביה של התינוקת, שנולדה כתוצאה מהמגע שהיה בין השניים בניו-יורק. הנתבע לא נשא בהוצאות הלידה, לא קיים ואינו מקיים

בתי. אשר נאמן לך. אני בטוח שזו נסי-עתך האחרונה לבד. יש לי דמעות בעינים כשאני כותב לך. כקושי אני יכול להחזיק מעמד ומצפה לרגע בו נהיה יחד." אימרה גם ויתר על רכושיה הרב. בקשר לדברים שאח רוצה להביא אחר, כתב, "אל תדאגי. הכל לא חשוב. חשוב רק ש-תבואי בריאה בעזרת השם, ותבואי בכל מחיר בתור תיירת."

המשפט האחרון נראה לגיפה המאוהבת מוזר במקצת. היא לא הבינה מדוע עליה לחזור כתיירת. הרי החליטו להינשא ולחיות בארץ. היא הבינה יותר כשחזרה לארץ.

ערומה מכאן ומכאן. החתן הלא-כיל כך צעיר קיבל את כלתו המיועדת בהת-להבות. הוא התלהב פחות כשביקשה ה-תיירת מברויל הפוך לאשה ישראלית. כש-נקבע תאריך הרישום כרבות נזכר כי חס-רים בגדים. גיפה הודיעה לו כי הם נפרדים. כעבור חודש הוא הפיע. התברר ל-הן כך אמר, שאינו יכול להיות בלעדיה.

יום לפני הנשואין התלונן החתן על כאבי-ראש. "אבוא מחר בשמונה ונצא לקניות", הבטיח כשהלך. הוא לא בא יותר. כשהגיעה שעת הצהריים טלפנה גיפה אל אחיה, שאלה מה קרה לו. אחיו טען שאין לו מושג.

גיפה הבינה כי לקחה את מכתביו של הגבר המהסט ברצינות רבה מדי. כשכתב לה כי יקבלנה, אפילו אם תבוא רק עם שמלה לבשרה, הסכימה מיד לתנאי הגט של בעלה היא, ויתרה על מחצית הרכוש שהגיע לה לפי חוק בראויל. היא נשארה ערומה מכאן ומכאן.

השבוע תבעה הכלה מברויל את החתן הישראלי למשפט. סכום הפיצוי: 33 אלף לירות להוצאות. היתר סבל ביוון וצער.

דרכי-חיים

מי אבי?

עטרה גוטמן, תינוקת יפהפיה כבת ש-תיים, השתעשעה על הרצפה בדירת סבה וסבתה. כשבילה לא היה שבוע זה שונה

למסגד הסדק, שצריחו מתנשא (בתמונה מימין) מעל בתי השכונה הערבית מנשיה, בין תל-אביב החדשה ליפו העתיקה, קם השבוע כתי-חיה — מגדל קירוזי-נפט שהוקם תוך שמונה ימים על מגרש ריק בקר-בת הים, בתוך שרידי חורבות השכונה הערבית. הקירוז מבוצע על-ידי חברת הנפט הלאומית והוא נקרא "יפו 1". עבודת הקירוז החלה הש-בוע וכמה מתושבי הסביבה, שעמדו לעבור לשיכונים, מהססים לעשות זאת בתקווה שאמנם יתגלה נפט במקום וערך בתייהם העכשוויים יעלה.

את בתו. מאחר שברטה אינה מסוגלת בג-לל מומה לדאוג לעצמה, והיא ובתה סמ-רות על שולחן האב, דורש הוא מזונות בסך 200 לירות לחודש.

כתב-ההגנה הוא חדגוני, מכחיש הכל. בעוד שאשת הנתבע טענה כי אפילו קרה מה שקרה הרי זה לא נורא. הודיע בעלה האמיד כי לא דובים ולא יער.

לפי החוק העברי אם נולד ילד לפנויה לא מספיק שתצביע על גבר ותגיד נה אבי הילד. הוא צריך להודות בבית-המשפט או מחוצה לו באבהותו. אם ברצונו לסתור עדויות על אבהותו, עליו להביא עדים כי באותה תקופה היו בחיי האשה גברים אחרים.

עוד הרבה צער ובזיון נכונו לכולם עד גמר המשפט. אולם הוריה של ברטה הת-ליטו להילחם עד הסוף. הם דחו את ה-צעת הנתבע להתפשר. "הקטנה היא הדבר היקר ביותר שנשא לנו בחיים, ונילחם בכל כוחנו שהיא לא תסבול."

מכל שבוע אחר. היא לא ידעה כי באותה שעה עמרה אמה ברטה גוטמן (36), הרשת-אילמת ועיורת-למחצה, על דוכן העדים בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב וניסתה להוכיח לשופט ד"ר יצחק קיסטר כי האיש עליו היא מצביעה הוא אבי בתה.

ברטה עצמה לא דיברה מעולם. כשהיתה בת שנתיים ועדיין שתקה הבינו הוריה כי הגורל והתאכזר אליהם, השקיעו את כל מרצם וסכסם לרפיו הבת. לפני עשר שנים היה נדמה כי עלתה על דרך המלך. היא גישה לצעיר המחויי בתל-אביב. אולם הישואים לא הצליחו. כעבור ארבעה חודשים התגרשו. לפני שנתיים הוזמנה ברטה לארצות-הברית על-ידי דודה שביקש לעזור בריפוייה.

באחד הימים, בשעת נפש שערבה אגודת החרשים-אלמים בניו-יורק, היא הופתעה למ-צוא ליד שולחנה מכר ותיק מישראל. היה זה אחד מפעילי האגודה הישראלית של החרשים-אלמים. למחרת בבוקר בו האיש, גבר כבן חמישים, לדירת הדוד, לקחה לטייל.